

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΛΔΑΡΑ

ΠΥΘΑΓΟΡΑ

Μικρα Ασια

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ

ΧΑΡΙΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

STEREO

MSM 154

Όλα τα δικαιώματα του παρόντος και του μελλοντικού του εγγράφου
πάρου αυτού έργου, είναι αποκλειστικά 'Αποκλειστικά ή συνολικά του
παραγωγού του έργου χωρίς την έγκριση ή τον έλεγχο

All rights of the manufacturer and of the owner of the recorded work, reserved. Un-
authorized public performance, broadcasting and copying of this record prohibited.

ΜΙΝΩΣ ΜΑΤΣΑΣ & ΥΙΟΣ Α.Ε., ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 5, ΑΘΗΝΑΙ, 142 - ΤΗΛ. : 619.875, 601.611, 601.612, 601.613

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑΣ

Χτύπησαν τὸ παλληκάρι
 μεσημέρι στὸ παζάρι
 σάν πουλί, σάν περιστέρι
 ἓνα ἀσκέρι φονικό.

REFRAIN

Κλαίνε κόρες, κλαίνε μάνες,
 κλαίει ὁ Ραγιᾶς
 Κλαίνε, κλαίνε κι οἱ καμπάνες
 τῆς Ἁγιά-Σοφιάς...

II

Κόβουνε ἀπ' τοὺς μπαξέδες
 γιασεμιά καὶ κατηφέδες.
 Τὸ χτενίζουν καὶ τὸ ἀλλάζουν
 καὶ στενάζουν τὰ στενά...

ΜΕΣ' ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ ΤΑ ΣΤΕΝΑ

Μὲς τοῦ Βοσπόρου τὰ στενά
 ὁ Γιάννης κλαίει τὰ δειλινά
 καὶ ὁ Μεμέτης πλάι του
 πίνει καὶ τραγουδάει του.

REFRAIN

Τουρκοῦς ἐγὼ καὶ σὺ Ρωμηὸς
 καὶ γὼ Λαός — καὶ σὺ Λαός.
 Ἐσὺ Χριστὸ καὶ γὼ Ἄλλάχ
 ὁμως κι οἱ δυὸ μας ἄχ! καὶ βάχ!

II

Μὲ λίγη ἀγάπη καὶ κρασί
 μεθάω καὶ γὼ, μεθᾶς καὶ σὺ
 πιές λίγο ἀπὸ τὸ τάσι μου
 ἀδέρφι καὶ καρντάση μου.

Η ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ

Πάνε κι έρχονται καράβια
φορτωμένα προσφυγιά.
Βάψαν τὰ πανιά τους μαύρα
τὰ κατάρτια τους μαδιά.

REFRAIN

Σε ποιὰ πέτρα, σε ποιό χῶμα
νά ριζώσης τώρα πιά.
Κι ἀπ' τὸ θάνατο ἀκόμα
πιό πικρὴ 'σαι προσφυγιά.

||

Ποῦ νὰ βρίσκεται ὁ πατέρας
ψάχνει ἡ μάνα γιὰ παιδιά.
Μᾶς ἐσκόρπισε ὁ ἀγέρας
σ' ἄλλη γῆ, σ' ἄλλη στερηιά.

ΔΥΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΑΪΒΑΛΙ

Δυὸ παλληκάρια ἀπ' τ' Αἶβαλι
μῆκαν στοὺ στέκι τοῦ Μπαλῆ
μῆκαν στοὺ στέκι τοῦ Μπαλῆ παρέα.
Κι εἶχανε καὶ τὰ δυὸ σεβντὰ
κι ἦπιαν δυὸ θάλασσες πιστὰ
γιὰ μιὰ γυναίκα τ' Αἶβαλιοῦ ὠραία.

REFRAIN

Πίνανε καὶ καπνίζανε
καὶ τὴν ἀγάπη θρίζανε...

||

Δυὸ παλληκάρια ἀπ' τ' Αἶβαλι
μῆκαν στοὺ στέκι τοῦ Μπαλῆ
καὶ δὲν ἀφίσανε γιαλὶ στοὺ ράφι.
Γιὰ τὴ Ζημιὰ στοὺ μαγαζὶ
δῶσαν στοὺ γέρο τὸ Μπαλῆ
ἕναν τουρβᾶ ἀσημί καὶ χρυσάφι.

ΠΕΤΡΑ - ΠΕΤΡΑ ΧΤΙΣΑΜΕ

Πέτρα - πέτρα χτίσαμε
μιὰ φτωχὴ γωνιά
τὴ ζωὴ μας κλείσαμε
μέσ τὴν Κοκκινιά.

Δάκρυ - δάκρυ φτάσαμε
ὡς τὴ Λημονιά
τί εἴμασταν ξεχάσαμε
μέσ τὴν Κοκκινιά.

REFRAIN

Μά, τὸ βράδυ ποῦρχεται
τὸνειρο μᾶς παίρνει,
στὴν Πέργαμο μᾶς φέρνει
καὶ στοὺ Μαρμαρᾶ...

||

Δρόμο - δρόμο θρήκαμε
χῶμα καὶ νερό
ἀπ' τὸν πόνο βγήκαμε
κι ἀπὸ τὸ Χαμό.

Σύννεφα κι ἀρμένισαν
σ' ἄλλους οὐρανοὺς
τὰ παιδιὰ μας γέννησαν
κόρες κι ἐγγονοὺς.

**Ό Χρῆστος Σολομωνίδης
γράφει για τῆ
ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ**

Ἄδυσώπητες θύμῃσες, κύματα ἀπὸ
θλιβερῆς ἀναμνήσεως μᾶς ὀδηγοῦν
πρὸς τὴν τραγικὴ Ἰφιγένεια τῆς Φυ-
λῆς, γιὰ νὰ τὴν ἀντικρύσουν κυκλω-
μένη ἀπὸ τὶς πύρινες γλώσσεσες ἐνὸς
δραματικοῦ Σεπτέμβρη.

Πέντε δεκαστηρίδες ἀφ' ὅτου γρά-
φτηκε ἡ τραγικώτερη σελίδα τῆς ὅ-
λης ἱστορίας τοῦ Γένους. Ἄφ' ὅτου,
οἱ κρίνοι τῶν ἔθνικῶν Εὐαγγελισμῶν
τῆς Ἰωνίας ἐγίναν σποδὸς καὶ στά-
χτη.

Ἰερά χῶματα, ἐλληνικώτατες πα-
τριδες, προσφιλέστατα πρόσωπα, τά-
φοι προγόνων, σεπτοὶ βωμοί, θερμῆς
ἐστίεσ, ὅλα ἀφανισμένα, ὅλα χαμέ-
να...

«...Μὰ ποιὸς θὰ ἱστορήσῃ
τὸν ἀνιστόρητο καημὸ
κᾶν μὲ τοῦ νοῦ τὴν πλέρια κρίση
κᾶν μὲ τῆς τέχνης τὸ ρυθμὸ;...»

Γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ συμφορὰ δὲν
στέκει ἀνθρώπου θρήνος. Μόνο τὸ
πνιχτὸ σκούσμα Αἰσχύλειας Κασσάν-
δρας μπορεῖ νὰ τὴν ἐκφράσῃ.

Φριχτὸ τὸ ὀλοκαύτωμα. Τραγικὸς
ὁ χαλασμός. Δραματικὴ ἡ ἔξοδος.
Χωρισμένοι οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀνατο-
λῆς— τ' ἀπομεινῶρια τῆς φλόγας καὶ
τοῦ μαχοιριοῦ— ἀπ' τὴν πατρίδα γῆ,
ὅπου κρατᾶ σφιχτὰ τ' ἁγιασμένα κόκ-
καλα τῶν προγόνων τους, σέρνουν
θλιβερῆς λιτανεῖεσ τὰ κουρέλια τους
καὶ μαζὶ τῆς ψυχῆς των τὰ ράκη. Πέν-
θιμα ναυάγια ἀκουμποῦν στὶς φιλόξε-
νες ἀκτέσ τῆς μητέρας Πατρίδας.

Ἄνοιχτὴ ἡ θερμὴ ἀγκαλιὰ τῆς.
Συμπόνουα, στοργὴ καὶ ἀγάπη γιὰ ὅ-
λους τοὺς Ἕλληνες. Εἶναι ἀδελφοί,
ὅπως λέει ὁ ποιητὴς Κωστῆς Πα-
λαμῆς:

«Ἡ Ἑλλάδα μιά, ἀκομμάτιστη καὶ
ἀμέτρητη Μητέρα,
μιά τῶν Ἑλλήνων ἡ ψυχὴ
καὶ ἡ προσταγὴ τῆς: Ἀδερφοί!...»

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΛΔΑΡΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ

ΧΑΡΙΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

Μουσική
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΛΔΑΡΑ

Στίχοι
ΠΥΘΑΓΟΡΑ

Τραγουδοῦν
ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ
ΧΑΡΙΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

1. ΜΕΣ' ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΤΑ ΣΤΕΝΑ
2. ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑΣ
3. ΔΥΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ
ΑΠ' Τ' ΑΪΒΑΛΙ
4. Η ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ
5. ΠΕΤΡΑ - ΠΕΤΡΑ ΧΤΙΣΑΜΕ
6. Η ΣΜΥΡΝΗ
7. ΓΙΟΡΤΗ ΖΕΪΜΠΕΚΗΔΩΝ
8. ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ
9. ΠΗΡΕ ΦΩΤΙΑ ΤΟ ΚΟΡΔΕΛΙΟ
10. ΤΙ ΝΑ ΘΥΜΗΘΩ.
ΤΙ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ
11. Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ

Ποιό είν' τὸ πιό ψηλὸ βουνό
κατάκορφα ν' ανέβω
τὸ σπίτι μου τὸ πατρικὸ
νὰ βλέπω, ν' ἀγναντεύω.

REFRAIN

Μάνα μου, ὁ Ἐένος τόπος
εἶναι φυλακὴ
ἄχ! καὶ νῶταν νὰ πετοῦσα
λίγο ὡς ἐκεῖ.

II

Στὰ χεῖλη μου ἔχω παγωνιά
καὶ μοναξιὰ τριγύρω
καὶ δὲν ὑπάρχει μιὰ γωνιά
γιὰ θάνατο νὰ γείρω.

ΓΙΟΡΤΗ ΖΕΪΜΠΕΚΗΔΩΝ

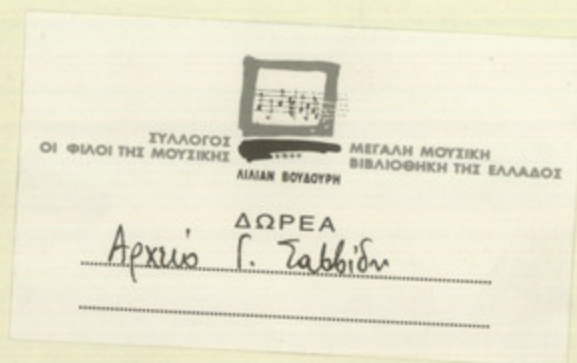
Μέσ τὸ μαχαλᾶ
πέφτει κουμπουριά
οἱ Ζεϊμπέκηδες χορεύουν στοῦ Ντελῆ - Θρακιᾶ.
Πίνουνε ρακί
τρῶνε παστουρμᾶ
καὶ χτυπᾶνε τὰ ποδάρια μὲ τὰ γεμενιά.

REFRAIN

Παλληκάρια ἕνα κι ἕνα
μὲ σαλθάρια κεντημένα
καὶ χρυσά κουμπιά.
Ἔχουν τὰ σπαθιά στὰ χέρια
καὶ στὸ στόμα τὰ μαχαίρια
Γειά σας, ρέ παιδιά...

II

Καίγεται ὁ ντουνιαῶς
σπάει ὁ ταμπουράς
σπάει ἀπὸ τὸ σεβντᾶ του κι ὁ Ντελῆ - Θρακιᾶς.
Κράτα, ρέ καρδιά
λένε τὰ παιδιά
ὥσου νὰ λεφτερωθοῦμε ἀπ' τὸν Κεχαγιά.

ΠΗΡΕ ΦΩΤΙΑ ΤΟ ΚΟΡΔΕΛΙΟ

Πῆρε φωτιά τὸ Κορδελιό
καίγονται τὰ Μορτάκια.
Γλεντᾶνε στὸ Καφέ - σαντάν
Ρωμηοὶ καὶ χανουμάκια.

REFRAIN

Τσιφτετέλι... Τσιφτετέλι
μὲ λαμπάδιασες καημέ
θὰ παλαίψω μ' ὅποιον θέλει
γιὰ χατήρι σου Φατμέ...

II

Δός μου, καλέ, τὸ φερετζέ
νὰ τῶχω γιὰ μαντήλι
γιατὶ Ζηλεύω πού ἀκουμπᾶ
στὰ κόκκινά σου χεῖλη...

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Έστειλα δυό πουλιά
στην Κόκκινη Μηλιά
πού λένε τὰ γραμμένα.
Τόνα λαβώθηκε
τᾶλλο σκοτώθηκε
δὲν γύρισε κανένα.

REFRAIN

Γιὰ τὸ Μαρμαρωμένο Βασιληά
οὔτε φωνή, οὔτε λαλιά.
Τὸν τραγουδάει ὁμως στὰ παιδιὰ
σάν παραμῦθι ἢ γιαγιὰ...

II

Έστειλα δυό πουλιά
στην Κόκκινη Μηλιά
δυό πετροχελιδόνια.
Μά, ἐκεῖ μείνανε
κι ὄνειρο γίνανε
καὶ δακρυσμένα χρόνια.

ΤΙ ΝΑ ΘΥΜΗΘΩ, ΤΙ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ

Σάν ἤμουνα παιδί καὶ γώ
φτερούγισα ἀπ' τὴν κούνια
ὁμως μαχαίρια ἔβλεπα
στῆς Πόλης τὰ καντούνια.

Κυνηγημένοι μὴν αὐγὴ
ἐτράβηξα τοὺς δρόμους:
φωτιά στὰ πόδια μου ἡ γῆ
καὶ μοναξιά στοὺς ὤμους.

REFRAIN

Δώστε μου νερό νὰ ξεδιψάσω
καὶ μιά πέτρα γιὰ νὰ ξεποστᾶσω
τί νὰ θυμηθῶ, τί νὰ ξεχάσω
ἀπ' ὅσα πέρασα...

Η ΣΜΥΡΝΗ

Ἡ Σμύρνη, μάνα, καίγεται
καίγεται καὶ τὸ θιός μας.
Ὁ πόνος μας δὲν λέγεται
δὲν γράφεται ὁ καημός μας.

REFRAIN

Ρωμησοῦνη, Ρωμησοῦνη
δὲν θὰ ἴσουχάσης πιά.
ἓνα χρόνο Ζεῖς εἰρήνη
καὶ τριάντα στὴ φωτιά.

II

Ἡ Σμύρνη, μάνα, χάνεται
τὰ ὄνειρά μας πᾶνε.
Στὰ πλοῖα ὅποιος πιάνεται
κι οἱ φίλοι τὸν χτυπᾶνε.